

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ДЖУДЖЕТАТА ПОД
ПРЯСПАТА

chitanka.info

Когато Лаком Шишко се напи и стана за смях пред всички жители на гората, беше гроздобер и краят на есента. Наскоро окапаха листата на дърветата и утрин по тревата взе да пада ледена слана.

Седемте джуджета: Дългобрадко, Смехурко, Кривозъбчо, Куцльо, Рошлю, Мустакатко и Пиян Шишко, се прибраха в къщичката си, препълнена със зимовище. Само в добро време те излизаха да се припичат на топлото есенно слънце.

Щом мина Димитровден, на следната седмица сняг покри гората. Оттогава джуджетата седяха покрай огнището, разказваха си приказки, пееха песнички, играеха весели игри или пък се занимаваха с домашна работа. И не сетиха кога дойде средата на зимата.

Един ден Дългобрадко извика на братята си:

— Ей, знаете ли, че утре е Нова година, а пък ние още нямаме сурвакници!

— Вярно! Вярно! — развикаха се и другите. — Нали утре в манастира ще ни чакат да ги сурвакаме, както всяка година.

Тогава Смехурко скочи и заяви:

— Аз ще ви намеря сурвакници. Знам на едно място дрян храст с чудесни клончета.

— Ама да не е далече, да се изгубиш из гората? — попита Дългобрадко загрижено.

— Аз знам пътя и довечера рано-рано съм тук със седемте сурвакнички — провикна се Смехурко.

Той облече кожуха си, дръпна качулка на глава, нарами бравичка и тръгна навън.

Но догдето стигне до храста и отсече клончетата, се спуснаха облаци, заваля сняг и скоро се превърна в люта вейвица. Смехурко едва стигна назад досред път, натоварен със сурвакничките и бравата. Пътеките бяха засипани, издигаха се вече и преспи. Той разбра, че не ще може да се върне дома, и потърси място за нощуване. Намери дълбока хралупа в едно дебело дърво. Влезе в хралупата, запуши входа с една голяма суха дъбова кора и я подпря отвътре с бравата. Съблече кожуха, загърна се в него и се приготви да нощува.

На утрото бурята беше утихнала. Смехурко излезе, грабна сурвакниците и пое към дома. По пътя той подскачаше из преспите и весело се смееше:

„Какъв ли страх са брали тази нощ за мене братята ми!“ — мислеше той.

Но когато стигна до дъба пред къщата, спря и се огледа.

„Бре, да се не види! Къде е нашата къща? Дали не съм сбъркал пътя?“ — зачуди се той.

До дъба, тъкмо на мястото на къщичката им, се издигаше висока снежна пряспа.

„Сигурно веевицата е затрупала братята ми! — помисли той. Погледна нагоре и видя, че над пряспата се издига стълб дим. — Тука са! Живи са! — извика той радостно. — Щом пуши, те ще имат и дърва да се топят. Ами как да им помогна сега?“

Смехурко свали товара и се замисли:

„Чакай, ще питам Зая, той е по-хитър, може да ме научи нещо“.

Но Заю го нямаше. Той беше изскочил вече по гората.

„Тогава ще потърся Катеричката!“ — реши Смехурко и се покатери по дървото. Горе, в един прогнил клон на Зайовото дърво, спеше Катеричката. Смехурко се наведе над дупката ѝ и извика:

— Ей, кумичке, спиш ли? Я излез по-скоро!

— Кой е? Кой ме буди толкова рано? — обади се Катеричката.

— Аз съм, Смехурко. Излез, Катеричке! Нашите тази нощ ги затрупала пряспа...

Катеричката изскочи.

— Не бой се, Смехурко, ще я наредим.

— Ами как? — проплака Смехурко.

— Тази работа ще я свърши Глигана. Отивам да го повикам.

И без да дочака отговор, тя се стрелна между дърветата. Смехурко слезе. Долу го чакаше Заю.

— Какво е станало бе, Смехурко? Къде побягна Катеричката?

— Ох, Заяю, не питай — тази нощ пряспа затрупала пашите. Бях в гората за сурвакници. Спах в една хралупа. Катеричката отиде да вика Глигана да помага.

— Чакай! — извреця Заю. — Аз пък ще доведа Елена. Той ще рине с големите си рога... Ей сега го срещнах.

Припна и Заю да доведе Елена. Не мина час и пред пряспата бяха и Елена, и Глигана. Елена вървеше напред и отваряше път с широките си рога, а след него Глигана доразриваше и отваряше пътеката.

Катеричката пък се качи на дъба, наведе се над комина и викна с все сила:

— Ей, Дългобрадко, Куцльо, Шишко, не бойте се! Помощ иде! Отваряме ви! Тук сме всички! Ту-у-ук!...

След малко се показа и вратата, а на вратата — джуджетата. Те се смееха и плачеха от радост.

— Кажете, как да ви се отплатим? — питаше ги Дългобрадко.

— Грух! Грух! Грух! — отвърна Глигана. — Не ти искам отплатата, нали сме съседи, да си помагаме в нужда...

— Меее! — обади се и Елена. — Работа ли беше това: тъкмо си направих утринната гимнастика...

— Не, не бива така! — настояваше Дългобрадко и викна на Рошля: — Я, донес моркови, да почерпим помагачите!

И той раздаде и на четиримата по китка пресни моркови.

Към обед братята бяха вече в манастира. Дядо игумен ги посрещна много зарадван.

— Бре, човечета, живи ли сте? — викна им той. — Тази утрин проклетата му клюкарка, Свраката, пуснала мълва по гората, че пряспа ви затрупала... Тъкмо се стяха да дойдем да ви помогнем.

— Който има верен брат, дядо игумене, и добри съседи, и под пряспата жив излиза! — засмя се Дългобрадко и пръв вдигна сурвакницата да сурвака.

След малко джуджетата се завръщаха весело към дома, натоварени кой с кравай, кой с наденица или торба орехи на гърба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.